

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑ ΧΙΛΙΕΤΙΑ

Ενώ η Ελλάδα καταβαρυνώνεται και εμείς πάσχουμε στον Λαβύρινθο του Leviathan μέχρι να σκοτώσουμε τον εκτετμημένο πιά Μινώταυρο, κοσμοιστορικές εξελίξεις συμβαίνουν στον Κόσμο. Ο άνθρωπος ζει μια σπάνια, μεγάλη Εποχή Μεταβολών, όπου αλλάζει φορά η ταλάντωση του Κοσμικού Εκκρεμούς. Όλες οι συνιστώσες του Ανύσματος της Ιστορίας συγκλίνουν σε μια νέα κατεύθυνση.

Γεωπολιτικά, το Οικουμενικό Σύστημα έγινε Αμερικανική Ηγεμονία, ενώ έχουν αρχίσει οι φυσικές διεργασίες μετεξέλιξης του σε «Αυτοκρατορία». Οικονομικά, η ελεύθερη αγορά διευρύνεται, βαθαίνει και ανεξαρτητοποιείται από την πολιτική εξουσία και από άλλους αλλότριους περιορισμούς, λειτουργώντας όλο και περισσότερο σαν ένα ορθολογικό «αναρχικό» σύστημα. Πολιτιστικά, ο Μοντερνισμός, τελευταία και ασημαντότερη φάση της Ευρωπαϊκής παρακμής, εξέπνευσε, και το Πνεύμα των Καιρών βογγάει σε μια νέα γέννα του Ανθρωπισμού του Μέλλοντος.

Και θρησκευτικά;

Τι μπορεί να πεί στον άνθρωπο η Γέννηση του Θεού για αυτόν, σήμερα στην αυγή της τρίτης χιλιετίας μετά το γεγονός;

« Ο Λόγος σαρξ εγένετο».

Ο Λόγος είναι ο λόγος του Θεού: «είπεν ο Θεός γεννηθήτω... και εγένετο...». Αλλά ο Λόγος είναι και η Σοφία του θεού, ο υποστάτης και εγγυητής της κοσμικής τάξης, της αναγκαίας αρμονίας της ύπαρξης, της αλληλοσυναρτημένης διάρθρωσης των πραγμάτων, χωρίς την οποία τάξη και αρμονία και συνδιάρθρωση τα όντα θα εβυθίζοντο στο χάος του μηδενός. Ο Λόγος του Θεού είναι και ο Λόγος του Οντος. Εδώ συναντάται το Αρχαίο Πνεύμα με την Καινή Κτίση. Στο «Φως του Κόσμου», στην «λογική» του Είναι.

Αφού ο Λόγος του Θεού είναι ο Λόγος του Οντος, οι Νόμοι της φύσης των πραγμάτων είναι οι θείοι Νόμοι. Στην ουσία κάθε πράγματος λάμπει το Φως του Κόσμου, βρίσκεται ανεξίτηλα εγγεγραμμένος ο ακάθεκτος έρωσ του καλού, η αστείρευτη δίψα του για τελειότητα, ενεργεί η αγωνιστική προστακτική της αριστείας - τώρα το λέμε αξίωση για μέγιστη αυτοπραγμάτωση. Σε αυτήν την τέλεια αυτοπραγμάτωσή του το κάθε πράγμα ισορροπεί και σταθεροποιείται στη ύπαρξη και ο κάθε άνθρωπος επιτυγχάνει την ευδαιμονία του.

Ο Λόγος εδημιούργησε τον Κόσμο, για αυτό ο Κόσμος έχει τάξη και ρυθμό. Και ο Δημιουργικός Λόγος έγινε δημιούργημα, ένας άνθρωπος. Για να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ Κτίστου και κτίσματος, για να επικουρήσει την αδυναμία της ατέλειας του πεπερασμένου, για να είναι η Οδός της Αλήθειας και της Ζωής, δηλαδή της θεοποίησης του ανθρώπου με

την συμμετοχή του στην αιωνιότητα του απόλυτου. Εδώ ενώνεται η φυσική τελειότητα με την θέωση. Η εγκόσμια ευδαιμονία με την υπερκόσμια σωτηρία. Αυτή είναι η βεβαία υπόσχεση που δίνεται με την Καινή Διαθήκη του Θεού με τον Ανθρώπο, όπως αυτή θεμελιώνεται οντολογικά στο: ο Λόγος σαρξ εγένετο.

Για τους μακρούς αιώνες δύο σχεδόν χιλιετιών, τα δυο σκέλη της μιας υπόσχεσης, το «τέλος» της φυσικής τελειότητας και το «τέλος» της τελικής σωτηρίας, κρατήθηκαν ουσιαστικά χωριστά, ή και κατά περίπτωση το πρώτο υποθαμίστηκε δραματικά. Την θέση του πήρε μια ηθική δεοντολογία του καθήκοντος. Μαζί με αυτήν χρειάστηκε και μια αυξανόμενη τεχνητότητα στην οργάνωση των ανθρώπινων συστημάτων κάθε είδους. Υπήρξαν βεβαίως αναγεννήσεις και επαναστάσεις φυσικότητας. Αλλά η φορά του Εκκρεμούς επήγαινε αλλού.

Στο τέλος η ηθικολογία και η γενικευμένη τεχνητότητα σε σκέψη και πράξη που υποκατέστησαν τον διακαή έρωτα της φυσικής τελειότητας και τον φυσικό αγώνα της αριστείας, κλόνισαν και το άλλο σκέλος της ενιαίας αρχικής υπόσχεσης, την λύτρωση του ανθρώπου. Το μηδέν κατέκλυσε το είναι του και στη ψυχή του θρονιάστηκε το σκουλίκι της υπαρξιακής αγωνίας αντί της δάφνης του καλού αγώνα. Τα υποκατάστατα σκότωσαν και τον υπερβατικό Θεό. Το αποτρόπαιο σκιάχτρο του ανθρώπινου Υποκειμένου ανέβηκε για λίγο στον θρόνο του σαν ψευδομόρφωμα ανθρωπισμού, βυθίζοντας την ανθρωπότητα σε πελάγη άφατης οδύνης.

Να λοιπόν το μήνυμα της ανθρώπινης γέννας του Θεού Λόγου στις μέρες μας. Να επανανοηματοδοτήσουμε την διπλή Μεγάλη Υπόσχεση που είναι γραμμένη με πύρινα στοιχεία στην ρίζα της ύπαρξης μας. Να επαναγκυρώσουμε την «ελπιζόμενη υπόσταση» της σωτηριώδους λύτρωσής μας στη ακλόνητη βάση της φυσικής τελειότητας και του κλασσικού κοσμικού αγωνιστικού ιδεώδους της ζωής.

Ο Λόγος του Οντος θα γίνει η Οδός της Ανθρωπότητας – μία και η αυτή με τον Λόγο του Θεού.

Και να πως συνυφαίνονται γεωπολιτικές, οικονομικές, πολιτιστικές και θρησκευτικές εξελίξεις στον Πέπλο της Ιστορίας, κατά «την ποικίλη δράση των στοχαστικών προσαρμογών» του Λόγου του Οντος: στην Διακήρυξη της Αμερικανικής Ανεξαρτησίας η επίκληση είναι προς τους «Νόμους της Φύσης και του Θεού της Φύσης».

Τετέλεσται.

[Δημοσιεύθηκε στον "ΠΑΤΡΙΝΟ ΤΥΠΟ"].